

EJ, SAJ TO JE ŽIVA KEPA,
ZMRZLI SNEG RAZ SE OTEPA,
CVILI, JAVKA IN TREPEČE,
DA ZVENE LEDENE SVEČE. —

BELI STRAH SE NUŠKI BLIŽA,
NUŠKA TRIKRAT SE PREKRIŽA,
NA POMOČ SAMO ŠE DAHNE,
V OMEDLEVICO OMAHNE.

VIHRA V ZIMSKO NOČ RAZSAJA —
BOBI SE OB PEČI TAJA ...

PODKEV, KI DONAŠA SREČO

Že od najstarejših časov sem je veljala podkev za nositeljico sreče. To praznoverje ni razširjeno samo pri nas, temveč tudi v nešteti drugih deželah. Še danes se marsikdo pripogne, da pobere podkev na cesti, zakaj pravijo, da mu bo prinesla tem večjo srečo, čim več žebeljev je še ostalo v njej.

Na Angleškem je veljala podkev za varovalno sredstvo proti čarovnicam in zlim duhovom. Zato so jo tudi nabili na hišna vrata z navzdol obrnjenimi roglji. Ruski kmetje verujejo, da jih podkev varuje težkih bolezni in zato je ta pri njih še v posebni časti. Turki jo imajo za srečonosno, ker je podobna njihovemu toliko oboževanemu polumesecu. Kitajci jo obešajo na večna vrata, ker sliči zvitemu telesu svete kače, ki jo prištevajo k svojim poglavitnim božanstvom, ker odvrta od hiše vse hudobne duhove. Tudi Irci častijo podkev. Neka irska pravljica pripoveduje, da se imajo Irci za nastanek svoje domovine zahvaliti samo srečonosni podkvi. Otok, kjer se sedaj razprostira njihovo domovje, je bil nekoč ves pokrit z morskovo vodo, le vsakih sedem let se je za hipec dvignil iz valov. Vsi poiskusi, da bi odrešili začarano zemljo in jo obdržali nad vodo, so bili brezuspešni, dokler se ni nekemu hrabremu ribiču posrečilo, da je vrgel iz svojega čolna podkev na neki baš potapljajoči se vrh otoka. Začaranost otoka je prenehala, zemlja se je dvignila nad morskovo površino in je ostala suha do danes.

KRATKOČASNA

MARIJANA ŽELJEZNOVA-KOKALJ

Prvi prst zakliče:

»Kruha daj za ptičel!«

Drugi pravi: »Jaz sem bos!«

Tretji vpraša: »Kakšen kós?«

A četrti resno reče:

»Kruhek se še peče.«

Peti glasno se zasmije,

ptiči odlete že z veje.